

пиратским распространением видеопродукции по средствам сети Интернет. А с другой стороны, направить свои действия на снижение цен видеопродукции, что, наряду с качеством материала, позволит показать потребителю выгоду данного приобретения.

Опросы людей показывают, что большая часть населения Украины согласна с тем, что пиратство является воровством. Но при этом покупают пиратские записи только потому, что стоят они на порядок ниже легальной (с соблюдением авторского права) видеопродукции. Для сравнения, диск с новыми фильмами, на пиратском рынке стоит около 30 гривен. В то время, как лицензионная копия в специализированном магазине стоит 65 – 90 гривен. Наценка в таких магазинах порой составляет 100%, а иногда и того выше. Такая цена обусловлена тем, что все меньше и меньше людей покупает лицензированную продукцию, отдавая предпочтение пиратской. В свою очередь магазины вынуждены повышать цены, чтобы получать прибыль. Это порождает замкнутый круг, последствием которого непременно будет нарушение авторского права.

На сегодняшний день Украина вынуждена предпринимать меры по борьбе с видео пиратством для того, чтобы быть на одном уровне с развитыми европейскими странами. Наряду с этим возникает ряд рассмотренных выше проблем, которые со временем должны быть разрешены в положительную сторону. Для улучшения ситуации необходимо пересмотреть законодательную базу и выявить слабые стороны. Прежде всего, тщательно проанализировать сложившуюся ситуацию и, учитывая все нюансы данной проблемы, составить поправки к законопроекту о кинематографии, в частности, распространению видеопродукции по средствам Интернет, соблюдая при этом все авторские права.

Также не маловажную роль играет контроль цен на легальный, с соблюдением всех авторских прав, видеоматериал. Доступность качественного, а главное законного, товара гарантированно приведет к снижению уровня видео пиратства в целом.

Литература:

1. Закон Украины «О кинематографии»
2. Закон об Авторском Праве Украины
3. Авторское право в сети Интернет— <http://www.copyright.com.ua/inet.html>

Демідова В. О., Лазарева Є.В.

Умови патентування об'єктів промислової власності в іноземних державах

Намагання України приєднатися до Європейського суспільства, глобалізація економічних і інформаційних відносин обумовлюють необхідність узгодження законодавства України з інтелектуальної власності з відповідним міжнародними законодавством.

Дослідженням проблем сфери інтелектуальної власності в різні періоди займалися такі видатні вчені, як: Г. Драпак М. Скиба, О. А. Підпригора, А. П. Сергєєв, О. Д. Святоцький, П. М. Цибульов та ін.

Метою цієї статті є дослідження проблем, пов'язаних із умовами патентування об'єктів промислової власності в іноземних державах.

Патентування об'єктів промислової власності в зарубіжних країнах є однією із форм реалізації своїх патентних прав фізичними і юридичними особами України. Відповідно до Конституції України суб'єкти патентних прав мають право володіти, користуватися і розпоряджатися належними їм об'єктами промислової власності. Але повної і безмежної свободи права не буває. Немає її і в патентному праві. Свобода розпоряджатися своїм об'єктом промислової власності також певною мірою обмежена. В Україні, як і в багатьох інших країнах світу, існує дозвільний порядок закордонного патентування[2].

Відповідно до ст. 37 ЗУ «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» від 15 грудня 1993 р. №3687-ХІІ в редакції Закону № 1771-Ш від 01.06.2000 із змінами, внесеними згідно з ЗУ №2188-Ш від 21.12.2000 [1]:

1. Будь-яка особа має право запатентувати винахід (корисну модель) в іноземних державах за умови попереднього подання заявки на винахід (корисну модель) до Установи та ненадходження до цієї особи протягом трьох місяців від дати подання зазначеної заявки повідомлення про віднесення заявленого винаходу (корисної моделі) до державної таємниці.

За клопотанням заявника йому надсилається повідомлення щодо ожливості патентування винаходу (корисної моделі) в іноземних державах раніше зазначеного строку. За подання клопотання сплачується збір.

2. Якщо патентування винаходу (корисної моделі) провадиться за процедурою Договору про патентну кооперацію, міжнародна заявка подається до Установи. (Ст.37 із змінами, внесеними згідно із ЗУ N 850-IV (850-15) від 22.05.2003)

Згідно з 1 частиною статті, санкцій за невиконання цього обов'язку чинним законодавством не встановлено, і тому у випадку, якщо господарські інтереси заявника не передбачають отримання правової охорони винаходу чи корисної моделі в Україні, він, у принципі, може безкарно здійснити патентування таких об'єктів права інтелектуальної власності в іноземних державах без попереднього подання заявки в Україні.

На думку Укрпатенту, такі дії заявника тягнуть визнання патенту недійсним на підставі ст.. 33 ч. 1 пункту «в» ЗУ «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» [1]:

1. Патент може бути визнано у судовому порядку недійсним повністю або частково у разі:

а) невідповідності запатентованого винаходу (корисної моделі) умовам патентоздатності, що визначені ст. 7 цього ЗУ;

б) наявності у формулі винаходу (корисної моделі) ознак, яких не було у поданій заявці;

в) порушення вимог частини другої ст. 37 цього ЗУ;

г) видачі патенту внаслідок подання заявки з порушенням прав інших осіб. (Частина першу ст. 33 доповнено пунктом "г" згідно із Законом N 850-IV (850-15) від 22.05.2003)

2. З метою визнання деклараційного патенту недійсним будь-яка особа може подати до Установи клопотання про проведення експертизи запатентованого винаходу (корисної моделі) на відповідність умовам патентоздатності. За подання клопотання сплачується збір.

3. При визнанні патенту чи його частини недійсними Установа повідомляє про це у своєму офіційному бюлетені.

4. Патент або його частина, визнані недійсними, вважаються такими, що не набрали чинності, від дати публікації відомостей про видачу патенту. (Ст. 33в ред. ЗУ N2188-III (2188-14) від 21.12.2000)

З чим погодитися не можна, оскільки пункт, на який посиляється Укрпатент, передбачає визнання патенту недійсним у випадку порушення вимог ст. 37 ч. 2 ЗУ «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі», а обов'язок попереднього подання національної заявки передбачено не частиною другою, а частиною першою цієї статті. Тому для запобігання патентуванню винаходів чи корисних моделей в іноземних державах без попереднього подання національної заявки, а отже, без вирішення питання про віднесення їх до державної таємниці, необхідно внести зміни до Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» та інших актів законодавства, чітко встановивши юридичну відповідальність за вчинення подібних дій.

Закордонне патентування здійснюється відповідно до Інструкції про розгляд заявки про наміри здійснити патентування винаходу (корисної моделі) в іноземних державах № 164/700 від 1 червня 1995 р. або Інструкції про розгляд заявки про наміри здійснити патентування промислового зразка в іноземних державах — 163/699 від 1 червня 1995 р. :

1. Ця Інструкція визначає порядок подання та розгляду заявки про наміри здійснити патентування винаходу (корисної моделі) (далі - заявка) в іноземних державах згідно із ЗУ "Про охорону прав на винаходи і корисні моделі" (3687-12).

2. Право на патентування винаходу (корисної моделі) в іноземних державах має будь-яка особа або її правонаступник (далі - заявник), яка подала заявку на одержання патенту на цей винахід (корисну модель) до Міністерства освіти і науки України (Державного підприємства "Український інститут промислової власності"). правонаступництво повинно бути засвідчено відповідним документом.

Заявник може передавати повноваження на ведення справ по патентуванню винаходу (корисної моделі) в іноземних державах будь-якій особі у встановленому законодавством порядку.

(Пункт 2 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН N 411 (z0621-00) від 27.08.2000)

3. До подання заявки на одержання охоронного документа на винахід (корисну модель) у відповідний орган іноземної держави заявник зобов'язаний подати заявку на винахід (корисну модель) або міжнародну заявку із зазначенням

держави - "Україна" до Міністерства освіти і науки України (Державного підприємства "Український інститут промислової власності" (далі - Укрпатент)). Одночасно заявник повідомляє Державний департамент інтелектуальної власності (далі - Департамент), що діє у складі Міністерства освіти і науки України про наміри здійснити патентування в іноземних державах. (Пункт 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН N 411 (z0621-00) від 27.08.2000) 4. У заявці повинні бути зазначені: заявник в Україні; держави патентування; процедура патентування; заявник в іноземних державах; мета патентування; наявність документа про передачу права на патентування винаходу (корисної моделі) в іноземних державах.

До заявки додаються:

- матеріали заявки на винахід (корисну модель) в обсязі, поданому до Укрпатенту: копія заяви про видачу патенту України на винахід (корисну модель); опис винаходу (корисної моделі); формула винаходу; креслення та інші ілюстративні матеріали; реферат;

- документ, який засвідчує подання заявки на винахід (корисну модель) до Укрпатенту (розписка в прийнятті заявки, рішення про встановлення дати подання заявки, повідомлення про можливість проведення експертизи по суті). Це стосується також випадку, коли заявник патентує винахід в іноземних державах згідно з Договором про патентну кооперацію (РСТ) і подає міжнародну заявку до Укрпатенту із зазначенням держави - "Україна";

- експертний висновок про можливість опублікування матеріалів щодо винаходу (корисної моделі) у пресі та інших засобах масової інформації згідно з Положенням про порядок підготовки матеріалів, призначених для відкритого опублікування, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 21 липня 1992 року N 419;

- документ, який засвідчує повноваження довіреної особи чи правонаступництва.

Заявка повинна бути підписана заявником (довіреною особою). Заявник (довірена особа) несе відповідальність за достовірність поданої інформації.

Заявка та додані до неї матеріали надсилаються в одному примірнику. Матеріали повинні бути подані у вигляді, який дозволяє якісно копіювати їх засобами репрографії.

(Пункт 4 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН N 411 (z0621-00) від 27.08.2000)

5. Департамент:

- реєструє заявку;
- розглядає надіслані матеріали згідно з пунктами 3, 4 цієї Інструкції;
- надсилає заявнику довідку про надходження матеріалів щодо патентування винаходу (корисної моделі) в іноземних державах ;
- готує рішення щодо можливості патентування;
- надсилає заявнику рішення щодо можливості патентування. (Пункт 5 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН N 411 (z0621-00) від 27.08.2000)

6. Датою надходження заявки вважається дата надходження до Департаменту заявки та доданих до неї матеріалів, які відповідають вимогам пунктів 3 і 4 цієї Інструкції.

Якщо до розгляду надіслані матеріали, які не відповідають вимогам пунктів 3 і 4 цієї Інструкції, Департамент повідомляє про це заявника і пропонує доповнити або виправити їх. Розгляд заявки припиняється до надходження виправлених або доповнених документів, у цьому разі датою надходження заявки до Департаменту вважають дату надходження правильно оформлених матеріалів.

Якщо заявник протягом 3-х місяців від дати надходження заявки не надішле до Департаменту виправлені або доповнені матеріали, заявку вважають такою, що не була подана.

(Пункт 6 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН N 411 (z0621-00) від 27.08.2000) 7. Якщо протягом 3-х місяців від дати надходження заявки, заявнику не буде надіслано рішення Департаменту про заборону патентувати винахід (корисну модель) в іноземних державах (додаток 4), він має право подати заявку на одержання охоронного документа на винахід (корисну модель) до відповідного органу іноземної держави. (Пункт 7 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН N 411 (z0621-00) від 27.08.2000)

8. За мотивованим клопотанням заявника Департамент може дозволити подати заявку на одержання охоронного документа на винахід (корисну модель) до відповідного органу іноземної держави раніше встановленого строку. (Пункт 8 із змінами, внесеними згідно з Наказом МОН N 411 (z0621-00) від 27.08.2000)

Патенти на винаходи і корисні моделі діють на території лише тієї держави, що їх видала. Українські патенти на території інших держав не діють, і не дають змоги їхнім власникам реалізувати свої права інтелектуальної власності на території таких держав.

Таким чином, у випадку національного патентування винаходу чи корисної моделі, яке здійснюється за процедурою, визначеною Законом про винаходи, власник патенту обмежується у реалізації своїх прав інтелектуальної власності територією України. За кордоном аналогічний винахід (корисна модель) може бути запатентований іншими особами, і вони здійснюватимуть на території відповідних держав права інтелектуальної власності незалежно від власника українського патенту.

На основі проведених досліджень у галузі патентного права можна зробити висновок, що у Законі України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі » є деякі незбіжності, і тому необхідно внести зміни до нього.

Література:

1. Закон України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі » від 15 грудня 1993 р. №3687-ХІІ в редакції Закону № 1771-Ш від 01.06.2000 із змінами, внесеними згідно з ЗУ №2188-Ш від 21.12.2000.
2. О. А. Підпригори, О. Д. Святоцького. Академічний курс/ 2-ге вид. перероблене та доповнене.- Київ, 2004.-280 с.